

forbundne med, at man beholder en Fæstning, som man ønsker at nedlægge, og som altsaa er mere til Skade end til Gavn, men ogsaa, at netop denne Tilstand medfører ikke blot væsentlige Udgifter for Staten, som man maatte ønske at befrie sig for, samt at den i Krigstilfælde kunde medføre store Ulemper for Beboerne. Men der er ogsaa noget Demoraliserende i, at man ifølge Loven skulde opretholde de Indskrænkninger, som støtte sig til Fæstningsforholdene, hvilket paa den anden Side vilde være umuligt overfor en Lov, som tilfiger, at indenfor en vis Tid skal Fæstningen nedlægges. Man vilde saaledes altsaa ganske komme til at svæve i Luften; thi paa den ene Side vilde det være Regjeringens Ret, og maaskee ogsaa dens Pligt, at opretholde Indskrænkningen, og paa den anden Side vilde denne Bestemmelse dog savne enhver Grundvold. Det er af disse Grunde, at jeg har troet at burde holde fast ved Bestemmelsen om, at Fæstningen nedlægges allerede den 1ste April 1869, og jeg har saameget mere troet at burde gøre det, som jeg antager, at den Grændseregulering, som den ærede Ordfører har sagt, fuldt saa vel lader sig udføre, efterat Fæstningen er nedlagt. Til den Tid vil Fæstningsterrænet ganske vist ikke mere være under militair Jurisdiction, men Staten vil dog fremdeles være Eier af Terrænet, og den Regulering, som er onskelig, vil meget godt kunne finde Sted paa dette Tidspunkt, i visse Henseender maaskee endog nok saa nemt. Jeg har derfor troet, at Ulemperne ved at beholde Fæstningen som saadan et Aar endnu langt overveie de Fordele, der vilde være forbundne med Nedlægningsens Udsættelse, og jeg har, som sagt, af disse Grunde troet at burde holde fast ved, at Fæstningen nedlægges den 1ste April 1869. Jeg har nu det Haab, at Regjeringen vil komme til en Overenskomst med Nyborg Commune om at overdrage den det hele Terrain. Det har hele Tiden været mig klart, at Staten ikke kan ønske nogen anden Ordning fremfor denne; det er den bedste og meest hensigtsvarende Ordning, og hvis blot Kommunen paa sin Side vil være imødekommende og tilbyde Staten saadanne Vilkaar, at Regjeringen med nogenlunde frelst Sam-

vittighed kan modtage dem, saa troer jeg bestemt at kunne antage, at Sagen vil komme istand.

Indenrigsministeren: Der som der ikke indsættes en udtryffelig Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag om, hvem Vedligeholdelsespligten af de paagjældende Vestykker, hvilke Krigsbestyrelsen hidtil har vedligeholdt, for Fremtiden skal paahvile, saa savnes der dog ingenlunde derfor en saadan Bestemmelse, thi disse Vestykker vilde da selvfølgelig blive at vedligeholde af selve den Commune, paa hvis Grund de ligge. Den almindelige Regel i Lovloven er jo nemlig den, at enhver Commune vedligeholder alle de over dens Grund løbende offentlige Veie, forsaavidt ikke anderledes er bestemt. Jeg troer altsaa ikke, at det paa nogen Maade er nødvendigt for at fuldstændiggjøre den foreslaaede Lov i samme at optage en nærmere Bestemmelse om Vedligeholdelsen af de omhandlede Vestykker; Bestemmelsen om, at de for Fremtiden ikke skulle vedligeholdes af Krigsbestyrelsen, er tilstrækkelig. Der som man vil have en nærmere Bestemmelse derom ind i Lovforslaget, saa maa det være, fordi man vil bringe Vestykkerne ind under en anden Bestyrelse og paalægge Andre at holde dem vedlige end selve den Commune, paa hvis Grund de ligge. Jeg forstaaer altsaa nærmest Udvalgets Forslag saaledes, men jeg skal dog strax tillade mig at gjøre det ærede Udvalg opmærksomt paa, at det forekommer mig, at en blot og bar Henvisning til §§ 2—5 i Lovloven ikke er tilstrækkelig i saa Henseende. Der som jeg ikke ganske har misforstaaet den ærede Ordførers Udtalelser er Meningen jo nemlig den, at de omtalte Vestykker for Fremtiden skulle være henholdsvis Landeveisgader og Landeveie. Men der som dette er Tilfældet, saa savnes der i Henvisningen til §§ 2—5 i Lovloven ligesom en udtryffelig Paavistning af, hvilke Stykker der da skulle være Gader, og hvilke Stykker der skulle være Landeveie. Vedligeholdelsespligten er jo nemlig, som bekendt, forskjellig henholdsvis for Landeveie og for Landeveisgader, idet Byerne for de sidstnævnte Bedkommende bidrage med Halvdelen og Amts-